

PUTOVÁNÍ PO STOPÁCH DONA BOSKA

Zahájení pouti – v kapli Panny Marie Pomocnice.

Po společné modlitbě a jáhenském požehnání pana ředitele jsme se v sobotu 19. 2. 2022 vydali na cestu. Náš skvělý řidič Jindra s jistotou ujížděl směr Brno. V salesiánské komunitě v Žabovřeskách jsme totiž chtěli vyzvednout průvodce naší výpravy, Dominika Hoňka, který v současnosti tráví čas asistence v místním středisku mládeže. Po prohlídce střediska a prostor místní komunity salesiánů nás všechny P. Jan Gacík, který v naší havířovské farnosti několik let sloužil, pozval na oběd, abychom měli na dlouhou cestu dostatek sil. Duchovní síly jsme načerpali v chrámu P. M. Pomocnice.

Zamávání Brnu, v 15:50 v Mikulově zamávání České republiky a naše putování „v cizině“ začalo. Ještě před vjezdem do Itálie jsme unavení přivítali nocleh v Sonnenhofu, krásné rakouské alpské chalupě. Ranní výhled na horské vrcholy z balkónu penzionu byl ohromující. K snídani nám vonělo křupavé pečivo, ke kterému jsme si mohli vybrat

cokoliv ze široké nabídky pokrmů. Pak už jsme rychle naložili do naší dodávky všechny kufry a zavazadla a spěchali na mši. 20. 2. 2022 byla totiž neděle a my jsme si vyhlédli v Klagenfurtu malý kostelíček, kde se sloužila mše svatá již v 8:30 hod. Při mši koncelebroval P. Tommyd'Souza, se kterým jsme se po mši dali do řeči. Je to salesián žijící v Manchesteru a nyní je na návštěvě u přítele, místního kněze. V minulých letech také několikrát navštívil ČR, zvláště Prahu.

V 10:00 hod jsme již překročili hranice Rakouska s Itálií. První naší italskou zastávkou bylo město Padova, kde jsme po chvíli váhání našli chrám sv. Antonína i s jeho hrobem. Tento impozantní chrám se sedmi kopulemi se začal budovat již rok po smrti Antonína Paduánského, kterého lidé už za života považovali za světce.

Ve 21:00 hodin jsme konečně dorazili do hlavního cíle naší cesty, do Turína. Čeští salesiáni, kteří zde studují, nás pozvali na večeři, která proběhla ve velmi přátelské atmosféře. Jaké bylo menu? Čočková polévka s těstovinami, kuře se smetanovou omáčkou, pečený lilek, pečivo, stolní víno, případně na zdraví něco ostřejšího (melone). Pak už jsme spěchali ubytovat se, abychom to stihli do 23.00 hodiny. Bydleli jsme ve dvou pronajatých bytech. Zjistili jsme, že Italové mají opravdu rádi noční život i během pracovního týdne.

V pondělí 21. 2. 2022 nás probudil lomoz na ulici, kam se sjížděly dodávky se zbožím, které bylo třeba vyložit k prodeji na každodenním trhu. Čilý ruch jsme mohli sledovat z balkónu. Hned naproti přes ulici byla kaffeterie, kde jsme měli zajištěnou snídani. Ta

sestávala hlavně z nějakého kávového nápoje (espresso, lungo či cappuccino) a nějakého dobrého croissantu k tomu. V Turíně se vyrábí Nutella, takže ji zde rádi a hodně dávají jako náplň do pečiva.

V 10:00 hodin jsme se účastnili mše svaté v chrámu P. M. Pomocnice a poté jsme si důkladně mohli prohlédnout celý chrám s nádherným oltářním obrazem, bočními loděmi věnovanými salesiánským světcům, např. Monice Mazzarellové, zakladatelce Sester P. M. Pomocnice, sv. Dominiku Saviovi...

Pobyt v bazilice jsme završili modlitbou u ostatků sv. Jana Boska

Díky tomu, že je Dominik salesiánem, mohli jsme využít jistých výhod, např. zaparkovat ve dvoře salesiánského komplexu (s parkováním v Turíně je to stejně těžké jako v kterémkoli našem větším městě) a mohli jsme díky zakoupeným stravenkám poobědvat ve školní jídelně, kam chodí na obědy všechny děti a studenti ze škol, které salesiáni zřídili na Valdoccu okolo baziliky. Cestou do jídelny jsme sledovali hodinu tělocviku, která právě

probíhala na dvoře. I při pohybové aktivitě měly děti nasazené respirátory. (V Itálii měli protikovidová pravidla velmi striktní, asi právě kvůli velkému množství lidí, kteří na tuto nemoc v počátcích zemřeli...) Základem oběda byly těstoviny v různé formě (mohli jsme si vybrat z 5 jídel), polévka, a kdyby měl někdo ještě hlad, mohl dostat malý bochánek chleba, grissini, crackers, jablíčko...

Odpoledne tohoto dne jsme spolu se salesiánským bohoslovcem Filipem Marešem prozkoumali Colle Don Bosco, komplex vybudovaný v rodišti Dona Boska v Becchi. V jeho rodném domě je nyní malé muzeum, v domě jeho bratra Josefa je zemědělské muzeum, které představuje těžký život tehdejších rolníků tohoto kraje. Na místě domu bratra Antonína byl před sto lety postaven chrám P.M.P. V 60. letech 20. století, kdy salesiánská kongregace zažívala celosvětově velký rozkvět, pak byla na vršku o kus dál vystavěna obří bazilika Dona Boska.

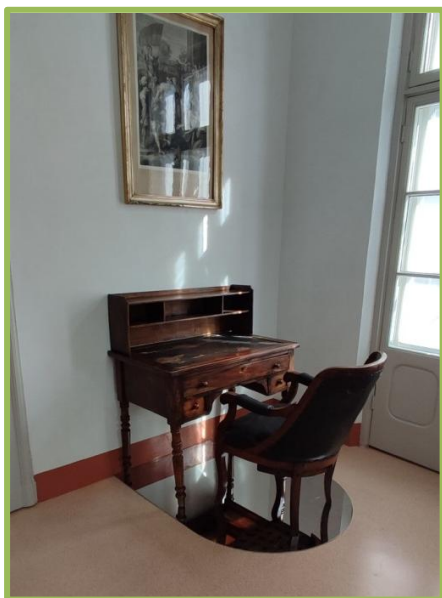

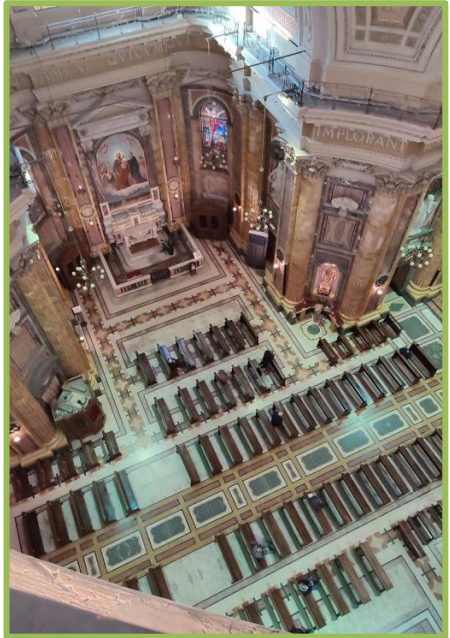
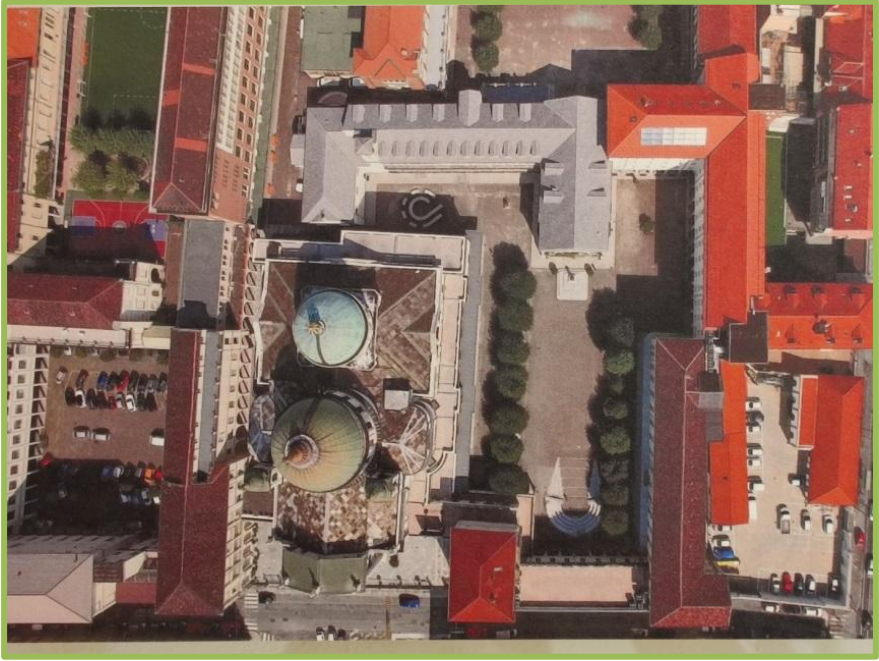
Tento překrásný den jsme zakončili pohledem na noční Turín ze Supergy – vrch nad Turínem s chrámem, kde byli pohřbíváni králové. Světla Turína vypadala tak, jako bychom se dívali na třpytící se poklad. Ta třpytivá krása se nedala natočit na mobil, tu jsme si

museli odnést ve svých vzpomínkách.

Úterý 22. 2. 2022 jsme věnovali návštěvě muzea na Valdoccu. Jsou zde uloženy památky na Dona Boska, jeho oděv, hůl, mnoho výtvarných sakrálních uměleckých děl. Původní malý dům Valdocca byl přestavěn na dům patrový, ke kterému se zanedlouho přistavěl chrám sv. Františka Saleského. V průběhu několika málo let byl vybudován nejen Turín, ale celé salesiánské centrum kolem Valdocca, završené

chrámem Maria Ausiliatrice (P. M. Pomocnice). Odpoledne nám bohoslovec Josef Převor zajistil návštěvu oratoře ve Valdoccu a výstup na kopuli chrámu P.M.P., odkud jsme měli nádherný výhled na Turín a Alpy (které prý jsou tak krásně vidět jen 5 dní v roce, takže jsme měli štěstí, že jsme je viděli každý den našeho pobytu). Po výstupu na ochoz jsme si zblízka prohlédli malbu kopule a jen velmi nesměle koukali z té výše do nitra chrámu. Byl to úchvatný zážitek, za který jsme byli velmi vděční.

Dopoledne ve středu 23. 2. 2022 jsme vyrazili na výlet do blízkého kláštera Sacra di San Michele. Opravdu dům postavený na skále. Stavba postavená z kamenných kvádrů bílé, zelené a červené barvy z místních zdrojů. Aspoň trochu jsme mohli zakusit odloučenost mnišského života naplněného modlitbou a prací obětovanou za obrácení světa ke Kristu.

Po návratu do Turína jsme „doma“ poobědvali a vychutnali siestu. Na italský vkus byla přeci jen krátká, protože už ve 14.00 hodin jsme nastoupili do místní MHD a tramvají jeli do centra města. Prohlídku města jsme po prudkém stoupání začali pohledem z výšky, z Monte di Cappuccini. Celé město orámované Alpami jsme měli jako na dlani. Počasí nám nesmírně přálo, viditelnost byla skvělá, mohli jsme sledovat i hodně vzdálené útvary. Po seběhnutí z kopce jsme prošli chrámy na náměstích Piazza Gra Madre di Dio, Piazza Vittorio Veneto, zvenčí obdivovali královský palác a hned vedle královnin palác. V turínské katedrále sv. Jana Křtitele jsme se těšili na Turínské plátno, ale byli jsme poněkud zklamáni, protože plátno je uloženo ve speciální uzavřené nádobě naplněné vzácným plynem

argonem a nejde vidět vůbec nic. Naposledy bylo plátno vystavováno asi šest týdnů v roce 2010, kdy ho spatřilo na 2 milióny lidí. Den strávený na nohou na kamenné dlažbě města na nás byl znát, průvodce však věděl, jak obnovit naše síly. Dovedl nás do nejlepší turínské cukrárny La Romana, kde jsme si mohli vybrat tu nejchutnější italskou zmrzlinu – gelato (čti dželáto). A opravdu stála zato!

Ve čtvrtek 24.2.2022 jsme se pomalu loučili s Turínem. Ranní mše svatá v bazilice P. M. Pomocnice, nákupy dárečků v obchůdku na Valdoccu. A pak celý den na cestě do Assisi. Když už jsme v Itálii, ať vidíme i další významné místo spojené s naší vírou. A protože jsme jeli podél pobřeží, nedalo nám to, abychom aspoň na chvíli nevystoupili a neprošli se po písčité mořské pláži. My suchozemci jsme byli mořem nadšení...

Večer jsme konečně dorazili do městečka sv. Františka, už zdáli nás vítal krásně nasvícený klášter na kopci, na kterém se rozkládá vlastně celé Assisi. Už jsme ten den neměli síly dál město zkoumat, zabydli jsme se v pronajatém domečku, kde jsme byli všichni trochu jako sardinky, ale v lásce jsme ten stísněný prostor zvládli a rychle ulehli do postele, abychom načerpali síly pro následující den. Z postele nás v pátek 25. 2. 2022 vytáhlo sluníčko. Už výhled z okna jsme měli moc hezký. Kamenné domy, na kopci ochranná pevnost. Hned jsme se vydali prozkoumávat uličky města.

Fascinovala nás malebnost domů vystavěných ze stejného kamene, ozdobených truhlíky s jarními květinami. Úzkými uličkami jsme došli až k bazilice sv. Františka. Člení se vlastně na dva chrámy - horní a dolní, součástí komplexu je klášter Sacro Convento a historicky významné je i náměstí lemované kolonádou. Vnitru chrámu jsou uloženy ostatky sv. Františka a také vystaveny některé předměty či oděv, který světec za pozemského života používal. Po mši v kapli sv. Kateřiny jsme dál prozkoumávali město. Vyšli k pevnosti, ze které jsme měli celé město jako na dlani.

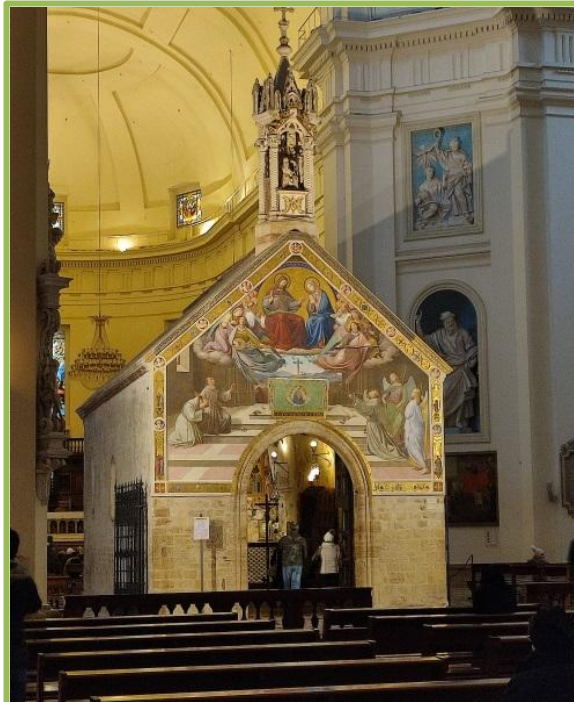

Během následující noci jsme toho moc nenaspali. Náhle se změnilo počasí, foukal silný vítr, a protože na sousedním domě v té době opravovali střechu, která byla jen provizorně přikrytá, plachta na střeše celou noc nápořem větru strašidelně bouchala. Prudce se ochladilo a ráno padaly těžké chuchvalce sněhu.

V sobotu 26. 2. 2022 jsme se vydali do chrámu sv. Kláry, kde je v podzemí možnost pomodlit se u hrobu této světice. Chtěli jsme navštívit také poustevnu, kde sv. František rád pobýval, ale díky sněhové nadílce jsme tam nedorazili. Italové totiž ten den jeli „ralley letní gummy“, a tak se cesta stala neprůjezdnou...

Náš pobyt se pomalu krátil. Protože jsme se chtěli vydat na cestu domů následující ráno co nejdříve, zašli jsme si ještě v sobotu večer na mši svatou s nedělní platností do chrámu Santa Maria degli Angeli, v jehož nitru jsme mohli obdivovat malý chrám, tzv. Porciunkulu, jejíž kopie se stavějí ve světě na mnoha místech spojených s františkánskou spiritualitou. Na toto místo svolal papež Jan Pavel II. setkání představitelů světových náboženství, aby se spojili v modlitbě za mír (což připomíná pamětní deska u vchodových dveří). Poprvé k takovému setkání došlo v roce 1986, od té doby se jich konalo v Assisi několik.

Nedaleko chrámu je vybudován pro poutníky Dům pokoje, kde se mohou ubytovat, občerstvit, nakoupit suvenýry. Dominik nás zde pozval na horkou čokoládu. Byla to sladká tečka za naším pobytem.

Následující den jsme celý trávili v našem spolehlivém automobilu a ukrajovali kilometr za kilometrem jen s malými přestávkami. Jakmile jsme spatřili siluetu Mikulovského zámku, zaradovali jsme se, že jsme doma. Bohudíky za tak krásnou pouť.

OZVĚNY Z ORATOŘE

MIMOŘÁDNÁ PŘÍLOHA

VYŠLO: 31. 5. 2022